

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Kubík a. s.**, se sídlem Praha 1, U Prašné brány 1090/2, zastoupeného JUDr. Davidem Šmídem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 3, Olšanská 2643/1a, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2019, č. j. 31 Ad 12/2017-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 7. 12. 2016, č. j. 11580/8.30/16-15 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že dvěma zaměstnankyním za období od října 2015 do února 2016 a jedné zaměstnankyni za období od října 2015 do prosince 2015, [které zaměstnává na pozicích prodavaček v maloobchodní prodejně potravin v Pardubicích, v ulici Štrossova 167 – pozn. NSS] neposkytl mzdu alespoň ve výši nejnižší úrovně zaručené mzdy podle nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy,

o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2017, č. j. 722/1.30/17-3, k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že se slova „leden 2015“ a „únor 2015“ v případě prvních dvou zaměstnankyň nahrazují slovy „leden 2016“ a „únor 2016“. V ostatním odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji shledal nedůvodnou a v záhlaví uvedeným rozsudkem ji zamítl.

[3] Krajský soud především konstatoval, že předmětem sporu je zodpovězení otázky, v jaké skupině prací pro účely stanovení nejnížší úrovně zaručené mzdy podle přílohy nařízení mají být zařazeny prodavačky pracující v pardubické prodejně žalobce; zda ve skupině druhé, což je závěr zastávaný žalobcem, anebo skupině třetí, k čemuž dospěl žalovaný.

[4] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4 Ads 244/2016-36, krajský soud uvedl, že rozhodným kritériem pro toto posouzení je pracovní náplň zaměstnance. Ta je v případě všech dotčených prodavaček popsána v dokumentu „*Prodavač/ka s inkasem (manipulace s hotovostí)*“, v němž jsou vyjmenovány pracovní činnosti, které jsou dané zaměstnankyně povinny vykonávat. Pracovní náplň prodavaček krajský soud následně porovnal se čtyřmi skupinami prací vymezenými v sekci „*Obchodní provoz a pohostinství*“ části druhé přílohy nařízení, v níž jsou vymezeny příklady prací ve skupinách podle oborů. Na základě tohoto porovnání dospěl k závěru, že dotčené prodavačky náleží do třetí skupiny, konkrétně bodu 1. dané sekce, s tím, že jejich pracovní náplň je možné současně podřadit i pod body 2. a 5. dané skupiny. Možnému zařazení pod bod 2. nebrání ani fakt, že je u popisu prací uvedených v tomto bodu uvedeno „*např. v supermarketu*“. Do příslušné skupiny a bodu prací je třeba zařadit i další zaměstnance (prodavačky v obchodní síti), jejichž pracovní náplň odpovídá popisu prací dané skupiny.

[5] Krajský soud dále nepřisvědčil žalobní argumentaci opřené o znalecký posudek PhDr. Mgr. Ivy Moravcové, dle kterého dotčené prodavačky vykonávají jednodušší, méně náročnou a odpovědnou práci než pracovníci čerpacích stanic, jejichž činnost je zařazena v nižší, druhé skupině prací. Krajský soud konstatoval, že činnost dotčených prodavaček a pracovníků čerpacích stanic nelze vůbec srovnávat; současně je takové srovnání účelové.

[6] Konečně, krajský soud neprováděl ani dokazování výsledky navržených svědků, neboť dospěl k závěru, že jsou pro posouzení věci nadbytečné. Neprováděl rovněž dokazování zmiňovaným znaleckým posudkem s odůvodněním, že předmětem sporu je právní otázka, jejíž posouzení znalkyni nepřisluší.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Namítá, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného pro důvodně vytýkané vady, přinejmenším vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., zrušit. Skutková podstata,

pokračování

z níž žalovaný vycházel, totiž nemá oporu ve spisech či je s nimi v rozporu. Současně je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

[9] Konkrétněji namítá, že krajský soud posoudil návrhy účastníků řízení formálně, aniž by blíže zjišťoval skutkový stav, zejména zátěž prodavaček. Napadený rozsudek je proto ryze formální a „*předčasný*“. Krajský soud pochybil, nevyslechl-li navržené svědky, ačkoliv by osvětlili, jaký panoval v době kontroly v prodejně stav. Nesouhlasí rovněž se závěrem krajského soudu, pro který nebyl jako důkaz proveden předložený znalecký posudek. Obsahem tohoto posudku není posouzení právní otázky, neboť znalkyně z hledisek pracovně – psychologických a sociálně – psychologických posuzovala stav panující v předmětné prodejně. Stěžovatel současně v žalobě navrhoval výslech dané znalkyně.

[10] Úvahy, které jsou v napadeném rozsudku vyjádřeny, se mívají se žalobní argumentací. Krajský soud se blíže nezabýval námitkami týkajícími se objemu práce a pracovního tempa prodavaček a rozhodl na základě „*formálního zařazení do skupiny prací*“. Takové rozhodnutí je formalistické. Rozhodné právní otázky přitom posouzeny nebyly.

[11] Předmětem sporu není pracovní náplň dotčených prodavaček, nýbrž vykonávaný objem práce a jejich pracovní tempo. Rozhodný je rovněž objem peněz, které prodavačky inkasují od zákazníků, a který je ve srovnání se supermarkety či čerpacími stanicemi nižší. Stěžovatel má za to, že dostatečně osvědčil existenci rozdílu mezi zaměstnanci hypermarketů a supermarketů a zaměstnanci „*mini prodejen*“. Pracovní podmínky těchto zaměstnanců nelze srovnávat.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno, že dotčené prodavačky mají být zařazeny do třetí skupiny prací podle přílohy nařízení. Ke kasačním námitkám odkázal na strany 9 až 11 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, strany 4 a 5 svého rozhodnutí a strany 7 a 8 napadeného rozsudku. Rozhodující pro zařazení do skupiny prací za účelem určení výše zaručené mzdy je nejnáročnější (nejsložitější) z prací, které jsou součástí pracovní náplně zaměstnance. Objem práce, pracovní tempo ani objem finančních prostředků na toto zařazení nemá vliv. Srovnání dotčených prodavaček se zaměstnanci hypermarketů či supermarketů, anebo zaměstnanci čerpacích stanic, je účelové.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Ačkoliv stěžovatel výslovně nespecifikoval, zda napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, (a)nebo pro jeho nesrozumitelnost, z kasační argumentace je patrné, že mu vytýká nedostatek důvodů plynoucí z nevypořádání uplatněné žalobní argumentace.

[16] Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[17] Rozsudek krajského soudu uvedenými nedostatky netrpí. Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho, že se úvahy v něm vyjádřené míjejí s jeho žalobní argumentací, neboť krajský soud považoval za rozhodnou otázku pracovní náplně dotčených prodavaček, a nikoliv skutkové okolnosti (velikost prodejny, její obrat aj.), které považuje za rozhodné stěžovatel, a jimiž se podle jeho názoru měl krajský soud blíže zabývat. Krajský soud nicméně příslušnou argumentaci neopomenul, nýbrž neshledal ji důvodnou, což vyjádřil tím, že proti ní postavil svou vlastní, odlišnou argumentaci. Věcný nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu (bez ohledu na jejich správnost) důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku být nemůže.

[18] S ohledem na uvedené lze uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán; napadený rozsudek je způsobilý věcného přezkumu.

[19] Pokud jde o věcné námitky, stěžovatel převážnou část kasačních námitek formuloval tak, že krajskému soudu, a potažmo správním orgánům, vytýká nedostatky skutkových zjištění (viz odst. [8] a [9] a [11] výše). Celkovou podstatou jeho kasační argumentace však je fakticky nesouhlas s tím, jak krajský soud věc posoudil po právní stránce. To, že krajský soud nepřihlížel k okolnostem (kritériím), na něž stěžovatel poukazuje, jako je objem práce, pracovní tempo prodavaček, zisk (obrat) prodejny či její velikost, a tudíž rovněž neprováděl důkazy navržené právě k těmto okolnostem, je totiž důsledkem odlišného právního náhledu krajského soudu na posuzovanou věc. Krajský soud tudíž pro zodpovězení pro věc rozhodující právní otázky nepovažoval za relevantní kritéria uváděná stěžovatelem.

[20] V první řadě je tak třeba posoudit, zda ob stojí náhled krajského soudu, podle něhož je pro zařazení zaměstnanců do skupin prací pro účely stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy podle přílohy nařízení určující pracovní náplň zaměstnance (činnosti, které vykonává).

[21] Základní hlediska (kritéria), která je povinen respektovat každý zaměstnavatel při určení (sjednání) mzdy nebo platu svých zaměstnanců, jsou vyjmenována v § 109 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Podle tohoto ustanovení se mzda a plat poskytují podle *složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků*. Ustanovení § 110 zákoníku práce v odst. 3 až 5 následně vymezuje, podle čeho se posuzuje to které z uvedených kritérií.

pokračování

[22] Institut zaručené mzdy (respektive nejnižších úrovní zaručené mzdy), který spolu s minimální mzdou (§ 111 zákoníku práce) zajišťuje ochranu zaměstnanců před nepřiměřeně nízkým oceněním jejich práce, je zakotven v § 112 zákoníku práce. V odstavci druhém tohoto ustanovení zákonodárce zmocnil vládu, aby nařízením stanovila jednak tzv. *nejnižší úroveň zaručené mzdy* (a podmínky pro její poskytování zaměstnancům, jejichž mzda není sjednána v kolektivní smlouvě, a pro zaměstnance, kterým se za práci poskytuje plat), která nesmí být nižší, než částka, která je stanovena jako základní sazba minimální mzdy, a dále tzv. *další nejnižší úrovně zaručené mzdy*. Zákonodárce v uvedeném ustanovení současně stanoví, že kritériem (z těch, která jsou vyjmenována v § 109 odst. 4 zákoníku práce) podle kterého má vláda určit (odstupňovat) jednotlivé nejnižší úrovně zaručené mzdy (aniž by zákonodárce předvídal, kolik těchto úrovní – skupin má být) je *složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané práce*.

[23] Podle § 110 odst. 3 zákoníku práce se toto kritérium posuzuje *podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon [...] práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce*.

[24] Z citovaných ustanovení vyplývá, že obecným kritériem pro podřazení zaměstnanců pod jednotlivé úrovně nejnižší zaručené mzdy (slovy nařízení pro jejich zařazení do jednotlivých *skupin vykonávaných prací*) je složitost, odpovědnost a namáhavost zaměstnancem vykonávané práce, tedy složitost, odpovědnost a namáhavost pracovních činností, které tvoří zaměstnancovu pracovní náplň.

[25] Výklad krajského soudu, že (s určitým zjednodušením) pro posouzení správnosti zařazení pracovníků stěžovatele pod konkrétní skupinu vykonávaných prací dle nařízení je rozhodná pracovní náplň zaměstnance, je tudíž správný. Cílem, který zákonodárce úpravou různých úrovní nejnižší zaručené mzdy sleduje, je, aby všichni zaměstnanci, kteří vykonávají pracovní činnosti téže složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, byli odměňováni alespoň shodnou nejnižší přípustnou částkou. Stěžovatel se proto mylí, má-li za to, že je při zařazení zaměstnanců do jednotlivých skupin za účelem stanovení nejnižších úrovní zaručené mzdy nutné (či možné) přihlížet k tomu, v jak velké provozovně (například zda v hypermarketu, supermarketu, či menší samoobsluze) zaměstnanec práci vykonává a jak je příslušná provozovna ekonomicky úspěšná (tj. jaký je její obrát, jaké částky inkasuje od svých zákazníků, apod.). Tato kritéria, která se podle stěžovatele promítají do odlišného zatížení zaměstnanců, respektive tempa a objemu jimi vykonávané práce, se nepochybně při tržním určení mezd mohou projevit a běžně se tak také děje. Všichni zaměstnanci s totožnou pracovní náplní (pracovní náplní téže odpovědnosti, namáhavosti a složitosti) však mají zaručeno, že, bez ohledu na další faktory, které utváří výši mezd, budou odměněni přinejmenším určitou „paušální“ stanovenou částkou. Jednoduše řečeno to znamená, že například zaměstnanec vykonávající určitou práci v menší samoobsluze s malým obrátem má právo na shodnou minimální odměnu, jako zaměstnanec vykonávající zcela totožnou práci (totožné pracovní úkoly) ve velkém supermarketu s velkým obrátem.

[26] Krajský soud tudíž nepochybil, nepřihlížel-li k velikosti pardubické prodejny stěžovatele a k tvrzeným skutečnostem s tím spojeným, ani k objemu finančních prostředků, které dotčené zaměstnankyně inkasují od zákazníků při jednotlivých nákupech, nýbrž porovnal-li pracovní náplň dotčených prodavaček s tím, jak jsou v příloze nařízení z hlediska složitosti, odpovědnosti a namáhavosti práce vymezeny jednotlivé skupiny prací pro účely stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy.

[27] Odůvodnění krajského soudu, proč náplň práce dotčených prodavaček odpovídá třetí skupině prací podle přílohy nařízení, přesto vyžaduje dílčí doplnění.

[28] Nejnižší úrovně zaručené mzdy jsou v § 3 nařízení odstupňovány do osmi skupin. Příloha nařízení v čl. I (v první části) uvádí obecné charakteristiky jednotlivých skupin prací, a v čl. II (druhé části) uvádí příklady prací, náležících do jednotlivých skupin, rozdělené podle oborů. Krajský soud v napadeném rozsudku výslovně porovnával pracovní náplň dotčených prodavaček pouze s tím, jak jsou příkladmo vymezeny práce v oboru „Obchodní provoz a pohostinství“ ve druhé části přílohy nařízení. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud s výsledkem tohoto posouzení ztotožňuje a souhlasí tak s krajským soudem, že dotčené prodavačky je, z hlediska druhé části přílohy nařízení, v rámci její sekce „Obchodní provoz a pohostinství“ namíste zařadit do třetí skupiny prací, konkrétně bodu 1. („Nabídka a samostatný prodej zboží, přejímka, uskladňování, vystavení a aranžování zboží v prodejně včetně inkasa“), krajský soud měl primárně posoudit, zda náplň práce dotčených prodavaček koresponduje rovněž obecné charakteristice třetí skupiny prací, která je obsažena v první části nařízení.

[29] Podle obecných charakteristik zahrnuje druhá skupina *stejnorodé práce s rámcovým zadáním a s přesně vymezenými výstupy, s větší možností volby jiného postupu a s rámcovými návaznostmi na další procesy (dále jen "jednoduché odborné práce")*. Práce s celky a sestavami několika jednotlivých prvků (předmětů) s logickým (účelovým) uspořádáním s dílčími vazbami na jiné celky (sestavy). Práce předpokládající jednoduché pracovní vztahy. Dlouhodobé a jednostranné zatížení větších svalových skupin. Mírně zvýšené psychické nároky spojené se samostatným řešením skupiny stejnorodých časově ustálených pracovních operací podle daných postupů. Třetí skupina zahrnuje *různorodé, rámcově vymezené práce se zadáním podle obvyklých postupů, se stanovenými výstupy, postupy a vazbami na další procesy (dále jen "odborné práce")*. Práce s ucelenými systémy složenými z mnoha prvků s dílčími vazbami na malý okruh dalších systémů. Koordinace prací v proměnlivých skupinách. Usměrnování jednoduchých rutinních a manipulačních prací a procesů v proměnlivých skupinách, týmech a jiných nestálých organizačních celcích a bez podřízenosti skupiny zaměstnanců spojené s odpovědností za škody, které nelze odstranit vlastními silami a v krátké době.“

[30] Dokladem pracovní náplně posuzovaných prodavaček je dokument „Prodavač/ka s inkasem (manipulace s hotovostí)“, v němž jsou vyjmenovány pracovní činnosti, jež jsou dané zaměstnankyně povinny v pardubické prodejně stěžovatele vykonávat. Krajský soud tyto činnosti kompletně vyjmenoval v odst. 18 napadeného rozsudku; je tak nadbytečné, je pro jejich obsáhlost na tomto místě opakovat a postačí na příslušnou část napadeného rozsudku v podrobnostech odkázat. Stěžovatel přitom nerozporuje, že pracovní úkoly vyjmenované v odkazovaném dokumentu odpovídají skutečné pracovní náplni posuzovaných prodavaček.

pokračování

[31] I po srovnání pracovní náplně posuzovaných prodavaček s tím, jak jsou obecně charakterizovány druhá a třetí skupina prací, je třeba posuzované prodavačky zařadit do třetí skupiny prací. Nejvyšší správní soud tak usuzuje zejména ze skutečnosti, že dané prodavačky vykonávají vícero relativně různorodých prací (od obsluhy pokladny, přes přejímku zboží a jeho uskladňování, doplňování či inventarizaci, likvidaci a vracení obalů, vyplňování kontrolních listů, po rozpékání pečiva, zajištění úklidu a čistoty prodejny či vyřizování reklamací). Ostatně tomuto náhledu odpovídá i obsah znaleckého posudku PhDr. Mgr. Ivy Moravcové, podle něhož dotčené prodavačky v průběhu pracovní doby podle potřeby střídají různá pracovní „stanoviště“.

[32] Závěr krajského soudu, že posuzované prodavačky je nutno za účelem stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy zařadit do třetí skupiny prací podle nařízení, je tudíž i z tohoto pohledu správný.

[33] S ohledem na shora uvedené současně krajský soud nepochybil, neprováděl-li dokazování výsledkem navržených svědků, tj. inspektorů jeho maloobchodních prodejen, manažerky maloobchodní sítě jeho prodejen a jeho ekonomického ředitele. Stěžovatel provedení těchto důkazů (s obecným vymezením, že jsou navrhovány „*za účelem prokázání skutečností týkajících se faktického fungování a provozování mini a malých prodejen v praxi*“) totiž navrhl k prokázání skutečností, které na zařazení zaměstnanců do skupin prací pro účely stanovení nejnižší úrovně zaručené mzdy, nemají vliv. Dané důkazní návrhy se zjevně váží k jeho argumentaci, že na příslušné zařazení má vliv, zda se jedná o zaměstnance malé samoobsluhy či velkého supermarketu (hypermarketu). Tento náhled je však mylný, jak bylo vyloženo výše. Tvrzené skutečnosti, k jejichž ověření byly výsledky uvedených svědků navrženy, nemají tedy pro posouzení věci význam. Skutečnosti, které krajský soud považoval za rozhodné (pracovní činnosti které tvoří náplň práce dotčených prodavaček), přitom měl za dostatečně prokázané jiným důkazem [dokumentem „*Prodavač/ka s inkasem (manipulace s hotovostí)*“], což stěžovatel nepochybně.

[34] Stěžovatel dále brojí proti neprovedení dokazování předloženým znaleckým posudkem. Krajský soud neprovedení tohoto důkazu odůvodnil tím, že jeho obsahem je posouzení právní otázky, což znalci nepřísluší. Kasační soud se s tímto posouzením krajského soudu ztotožňuje. Znalecký posudek je skutečně podkladem, který slouží ke zjištění skutkových okolností, které pro jejich odbornost v rozličných oblastech nejsou soudy způsobilé objasnit samy. Skutková zjištění zachycená znalcem následně podléhají právnímu posouzení. V posuzované věci žádná otázka odborného charakteru, kterou by krajský soud nebyl s to sám posoudit, nevystala; předložený dokument je svým obsahem spíše pokračováním žalobní argumentace stěžovatele. Klíčovou otázkou v posuzované věci bylo, jaké okolnosti (kritéria) jsou rozhodné pro zařazení do skupin prací podle přílohy nařízení. Šlo tedy, jak správně uvedl krajský soud, o otázku právní, jejíž posouzení znalci nepřísluší. Ze shodných důvodů krajský soud rovněž nepochybil, neprováděl-li dokazování výsledkem znalkyně, jež znalecký posudek zpracovala.

[35] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu